

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **S. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 4. 2007, č. j. 38 Cad 7/2006 - 7, o námitce podjatosti vznesené vůči soudcům Nejvyššího správního soudu JUDr. Bohuslavu Hnízdilovi, JUDr. Miladě Tomkové a JUDr. Brigitě Chrástilové,

t a k t o :

Soudci Nejvyššího správního soudu JUDr. Bohuslav Hnízdil, JUDr. Milada Tomková a JUDr. Brigita Chrástilová **nejsou vyloučeni** z projednávání a rozhodování věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ads 135/2007.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým bylo přerušeno řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2006, č. j. KÚOK/7322/2006/OSV-DS/7025/SD-16, neboť bylo zjištěno, že probíhá dosud neskončené řízení o zbavení nebo omezení způsobilosti žalobce k právním úkonům a výsledek tohoto řízení může mít vliv na rozhodování ve věci samé.

Návrhem podaným v zákonné lhůtě uplatnil žalobce námitku podjatosti vůči shora uvedeným soudcům Nejvyššího správního soudu. Důvody podjatosti pak shrnul tvrzením, že „...v uvedené věci jednájí vyloučení soudci NSS, kteří v této věci rozhodli v předcházejícím řízení“. Ke svému vyjádření připojil fotokopie rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2006, č. j. 3 Ads 88/2005 - 54, vyjádření žalobce sepsané jeho advokátem JUDr. Vítém Vohánkou k věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Ca 264/2006, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2007, č. j. 4 Cad 119/2006 - 28 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2007, č. j. 4 Ads 36/2007 - 134.

Ve svém vyjádření k podané námitce podjatosti všichni jmenovaní soudci uvedli, že nemají žádný vztah k účastníkům řízení ani k projednávané věci.

Při posouzení důvodnosti námitky podjatosti vycházel Nejvyšší správní soud z § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), podle kterého jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce však nejsou okolnosti,

kteře spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vzhledem k tomu lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen vskutku výjimečně a z opravdu závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě.

Jde-li o důvody uvedené v první větě § 8 odst. 1 s. ř. s., je třeba uvést, že poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávané věci, tedy zejména v případech, kdy by mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech. Soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, může jít také o vztah ekonomické závislosti. Takové důvody zjevně dány nejsou a žalobce je ani nenamítal.

Jde-li o důvody uvedené v druhé větě § 8 odst. 1 s. ř. s. (tj. vyloučení soudce z důvodu jeho podílu na předchozím soudním řízení), pak smysl a účel tohoto ustanovení spočívá ve vyjádření principu instanční oddělenosti řízení před jednotlivými funkčně příslušnými soudy jako záruky vnitřní nezávislosti soudní soustavy, a tím i práva každého na spravedlivý proces. S ohledem na specifika správního soudnictví je nutno pojem „předchozí soudní řízení“ interpretovat tak, že tutéž věc nemůže u krajského soudu a poté u Nejvyššího správního soudu projednávat a rozhodovat stejný soudce. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě bylo vydáno samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem, je patrné, že ani zde důvod podjatosti dán není. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že ani na tomto rozhodnutí se nikdo z výše uvedených soudců Nejvyššího správního soudu nepodílel. Pokud jde o žalobcem předložená rozhodnutí, ani z nich nevyplývá, že by se na nich jakkoliv podílel některý ze soudců Nejvyššího správního soudu, jejichž podjatost je namítána. Kromě toho je třeba zdůraznit, že ani v případech, kdy by se soudce Nejvyššího správního soudu již v minulosti podílel na rozhodování týkající se shodného správního rozhodnutí u Nejvyššího správního soudu, není podjatost dána, neboť pojem „předchozí soudní řízení“ uvedený v § 8 odst. 1 s. ř. s. míří na situace, kdy by se soudce podílel na rozhodnutí v jiném stupni.

Žádný ze zákonných důvodů k vyloučení shora uvedených soudců tedy nebyl při posouzení námítky podjatosti žalobce v dané věci shledán. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2008

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu